

Arrest

nr. 203 585 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. THEUNISSEN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U, S. P. (...), verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en van Sikh origine te zijn. U werd geboren op 19 februari 1997 in Ismailabad in het district Kurkhshetra van de provincie Haryana. U woonde tot aan uw vertrek uit India in Ismailabad. U ging 12 jaar naar school en ging vervolgens werken op uw landbouwgronden. Uw vader overleed aan een hartaanval in september 2013 en uw moeder overleed enkele maanden later, in 2014 eveneens aan een hartaanval. Uw zus, K. K. (...) woont in het Verenigd Koninkrijk sinds 2012.

U verliet India omdat u problemen kende met uw oom G. S. (...), de broer van uw vader. Hij wilde bezit nemen van uw eigendommen en deed 1 à 2 pogingen om u te doden. Op een avond, enkele maanden na de dood van uw moeder deed hij gif in uw melk. U werd ziek en moest braken. Uw oom bracht u naar het ziekenhuis. U diende enkele dagen te blijven. De dokter stelde vast dat u vergiftigd was. U keerde terug naar huis en nam een vriend in vertrouwen. Hij adviseerde u het land te verlaten. 3 à 4 maanden na de moordpoging verliet u India. U ging met het vliegtuig naar Italië. U reisde met uw eigen paspoort. Daarin stond een visum voor Italië. In juli 2014 kwam u aan in Italië. U bleef er tot ongeveer januari 2016. U kreeg te horen dat u in België zou kunnen werken en reisde door naar België. U kwam in januari 2016 aan in België. U verbleef bij een Indiër in Sint Truiden. Op 13 maart 2018 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevindt. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas. Hier diende u op 14 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar India vreest u gedood te worden door uw oom.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat u India op een legale manier heeft verlaten en naar Europa bent gereisd met een visum voor Italië. U kwam in juni of juli 2014 aan in Italië (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 13). U bleef ongeveer 1.5 jaar een half in Italië en reisde vervolgens door naar België. U diende geen verzoek om internationale bescherming in Italië (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). In België diende u pas meer dan twee jaar na uw aankomst een verzoek om internationale bescherming in, u kwam aan in januari 2016 en diende uw verzoek in op 14 maart 2018. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient is een ernstige tegenindicatie is voor uw nood aan internationale bescherming. U kan geen gegronde reden geven voor deze laattijdigheid. U verklaart dat u in Italië niemand had om u bij te staan en ook niet wist dat u bescherming kon aanvragen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u in Italië geholpen werd door anderen voor het vinden van onderdak en voedsel en u hen ook over uw problemen vertelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Men kan er dan ook vanuit gaan dat ze u ook verdere informatie konden geven om u in orde te stellen met uw verblijfsdocumenten. In België vroeg u niet eerder bescherming aan omdat u er niet zeker van was dat de Belgische autoriteiten u internationale bescherming zouden bieden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). U vraagt nu wel bescherming aan omdat u beseft dat u in België wil blijven (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Deze vaststelling ondermijnt uw nood aan internationale bescherming ernstig. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en niet eerst meerdere jaren wacht alvorens deze aan te vragen, en dan nog pas op het moment dat u wordt opgepakt en vastgezet met het oog op en repatriëring naar uw land van herkomst.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u weergegeven problemen. U verklaart dat uw oom, de broer van uw vader, u wil vermoorden omdat hij uw eigendommen in het bezit wil krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hij zou 1 à 2 pogingen ondernomen hebben om u te vermoorden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), echter bent u maar in staat om over 1 poging te spreken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Uw oom zou op een avond uw melk vergiftigd hebben. U werd slecht en moest braken. Vervolgens bracht die zelfde oom u naar het ziekenhuis om u te laten behandelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit is merkwaardig. Indien uw oom u zou willen vermoorden is het niet aannemelijk dat hij u vervolgens zelf naar het ziekenhuis brengt. U verklaart dat hij vriendelijk wou overkomen en u daarom naar het ziekenhuis bracht (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Eveneens is het opvallend dat u vervolgens terug thuis gaat wonen bij uw oom (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), die u net nog had proberen vermoorden. Uw oom heeft vervolgens geen andere pogingen ondernomen en niks anders tegen u gedaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Mocht uw oom u daadwerkelijk willen uit de wegruimen had hij daar nochtans de tijd en de mogelijkheid toe gehad. U bleef immers nog 3 à 4 maanden in uw huis wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). U kan daarenboven niet precies zeggen wanneer dit incident zich heeft voorgedaan. U denkt dat het waarschijnlijk maart (2014) was, 1 à 2 maanden na het overlijden van uw moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) in januari (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Wanneer er u wordt gevraagd hoe het komt dat u dit niet met zekerheid kan zeggen stelt u dat er zoveel gebeurd is de laatste jaren dat u al die data niet kan onthouden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is hierbij opmerkelijk dat u plots verklaart dat uw moeder overleden is in de maand maart en het incident in april plaats vond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dit is merkwaardig. Het is niet aannemelijk dat u niet met precisie en zekerheid kan zeggen wanneer uw moeder overleden is en uw oom u probeerde te vergiftigen. Men kan aannemen dat beide gebeurtenissen dergelijke impact op u hebben gehad dat u nog moet weten wanneer deze hebben plaats gevonden. Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader drie maanden voor uw moeder overleed in september 2013 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.7), ook dit strookt niet met uw latere verklaring. Bijkomend dient er te worden opgemerkt dat u in India nagelaten heeft enige bescherming te zoeken. U ging geen klacht indienen bij de politie. U heeft geen vertrouwen in de politie en diende daarom geen klacht in (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12). Uw problemen zouden bovendien enkele erger worden zo stelt u. Uw oom zou u dan martelen, slaan en harder aanpakken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit berust op een louter vermoeden, net zoals het feit dat de politie niet naar u zou geluisterd hebben omdat u toen nog minderjarig was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het is opvallend dat u na een aanslag op uw leven geen enkele moeite doet om bescherming te zoeken. U gaat niet naar de politie of enige andere autoriteit (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12), zelfs uw tantes brengt u niet op de hoogte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). U brengt slechts uw vriend op de hoogte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 14). Deze houding is merkwaardig. Dit alles maakt het niet aannemelijk dat u in India voor uw oom dient te vrezen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u tijdens een eerste interview op 13 maart 2018 (zie formulier er bevestiging van het horen van de vreemdeling) nergens melding maakt van problemen met uw oom. U verklaarde daar dat u naar België bent gekomen om te werken en voor een betere toekomst. U probeert dit te verschonen door te stellen dat u er niks voor voelde om uw problemen aan de politie mee te delen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De volgende dag tijdens een kort interview met de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u dan wel dat u een verzoek om internationale bescherming wil indienen maar vermeldt u opnieuw geen enkel probleem met uw oom. U verklaart enkel niet te kunnen terugkeren naar India omdat uw familieleden u niet willen helpen (zie volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht). U kan hier geen gegronde verschoning voor geven. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

U legt geen enkel document neer om uw identiteit aan te tonen en uw verklaringen te ondersteunen. Als verklaring gaf u aan dat u in India geen identiteitsdocumenten had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). U kan eveneens geen andere documenten voorleggen, nochtans heeft u nog contact met vrienden in India (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Zelfs als u over geen identiteitsdocumenten beschikt, zou u andere bewijsmateriaal moeten kunnen leveren, bijvoorbeeld betreffende uw scholing (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat u hiervoor niet eens een poging deed wijst tevens op uw gebrek aan medewerking. Daarnaast verklaart u dat uw paspoort van u werd afgenomen door de smokkelaar toen u aankwam in Italië (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De smokkelaar zou anders zelf in de problemen komen zo verklaart u (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het dient gezegd dat het merkwaardig is dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen (u zou het wel eenmaal gevraagd hebben), of een volledige kopie te vragen, dit komt weinig overtuigend over. Immers is de paspoort een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. U deed geen enkele poging om een nieuw paspoort aan te vragen bij de ambassade (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit doet het CGVS vermoeden dat u bewust uw paspoort achterhoudt. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat er zich in het administratief dossier informatie bevindt waarop staat dat uw naam S. J. (...) zou zijn en uw paspoort geldig is van 19 november 2015 tot 18 november 2025 (zie documenten buiten de procedure toegevoegd aan het administratief dossier), en niet zoals u verklaart van 2009 tot 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). U ontkent dat deze informatie op u van toepassing is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, wegens:

- laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming;*
- de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas*
- een gebrek aan medewerking van verzoeker*

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Laattijdige asielaanvraag

Artikel 50 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen."

Verwerende partij baseert zich dan ook in haar weigeringsbeslissing op een foutieve veronderstelling dat verzoeker bij zijn aankomst ten alle tijde rationeel diende gehandeld te hebben door onmiddellijk bij aankomst een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft inderdaad geen asielaanvraag ingediend bij zijn aankomst in België in 2016.

Dit mag echter an sich geen argument vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, § 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

"De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan."¹

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag :

"The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return."

Blijkens het asielrelaas van verzoeker wordt duidelijk uitgelegd dat verzoeker helemaal niet op de hoogte was van de geijkte procedures om een asielaanvraag in te dienen.

Het CGVS probeert dan ook enkel zand in de ogen te strooien door voor te houden dat verzoeker reeds eerder op de hoogte had moeten zijn van de asielaanvraag.

Zo beweert het CGVS dat verzoeker reeds eerder op de hoogte had moeten zijn van de asielprocedure en verwijst hiervoor naar het feit dat hij in contact zou hebben gestaan met andere mensen die hem hadden moeten inlichten over de asielprocedure.

Dergelijke veronderstellingen zijn op niets gebaseerd en dienen dan ook enkel maar als een a posteriori redenering beschouwd te worden.

Verzoeker herhaalt dat er geen enkel bewijs wordt geleverd dat verzoeker op de hoogte zou geweest zijn van de noodzaak van een asielaanvraag. Het is pas naar aanleiding bij zijn opsluiting te Merksplas, dat verzoeker informatie kreeg over de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag.

Overigens vergeet men gemakshalve dat verzoeker een naïeve man is die duidelijk geen lange schooltijd heeft gelopen, waardoor hij bij lange niet op de hoogte is van dergelijke zware procedures.

Verzoeker legt aldus op een afdoende wijze uit waarom hij pas op 14.03.2018 een eerste asielaanvraag indient.

Het loutere feit dat verzoeker nu pas een asielaanvraag indient, mag dan ook geen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker kan dan ook geen enkele fout gedaan hieromtrent worden verweten.

4.4 Ongeloofwaardigheid van het asielrelaas

Verzoeker is de mening toegedaan dat verzoeker zijn asielrelaas op een weinig doorleefde manier vertelt en dat het weinig geloofwaardig is dat zijn nonkel hem wilt proberen te vermoorden eenmaal hij terugkeert naar Indië.

Het is in casu dan ook relevant om te verwijzen naar artikel 48/7 Vw.:

"het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Dit impliceert een omkering van de bewijslast en dit houdt in dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verwerende partij vraagt echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker, temeer omdat zij de volledige geloofwaardigheid van verzoeker onderuit graaft louter omwille van een laattijdige asielaanvraag en het feit dat er ogenschijnlijke onvolledigheden zijn in zijn asielrelaas.

De UNCHR herinnert er ons dan ook aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove ' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof" (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is.

Na een lezing van het interview met het CGVS kan men besluiten dat verzoeker meerdere moordpogingen door zijn nonkel overleefd heeft.

Na het overlijden van zijn beide ouders diende verzoeker bij zijn nonkel te leven omdat hij de dichtstbijzijnde enige overlevende familielid was die nog restte.

Zijn oom zag dan ook de kans schoon om in het bezit te komen van de landerijen die verzoeker had geërfd ten gevolge van het overlijden van zijn beide ouders.

Hiertoe ondernam hij meerdere moordpogingen, waaronder één met vergiftigde melk.

Het CGVS meent dat het feit dat verzoeker door zijn nonkel naar het ziekenhuis gebracht werd, aantoonde dat zijn nonkel niet de dader van deze poging tot doodslag kon geweest zijn.

Dit bewijst hoegenaamd niets...

Op die manier stelde hij zichzelf buiten verdenking. Wie verdenkt er immers de man die hem naar het ziekenhuis voerde? Door te doen alsof hij begaan was met zijn neef, verschafte zijn oom zichzelf een alibi.

In elk geval voelde verzoeker zich zo onveilig dat hij het niet aandurfde om naar de politie te gaan, in de veronderstelling dat zij dit zouden doorgeven aan zijn nonkel.

Zoals hierboven duidelijk geschetst wordt, vertelt verzoeker op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze de omstandigheden dewelke de reden zijn waarom verzoeker niet meer wilt terugkeren naar Indië.

Het is dan ook zeer geloofwaardig dat hij omwille van deze redenen niet meer wilt terugkeren naar Indië.

Verzoeker stelt dan ook terecht niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst in Indië. Mede gelet hierop heeft verzoeker dan ook geen enkel intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, eerste alinea Vw.

Rekening houdend met deze al deze elementen is verzoeker van mening dat hij op een voldoende wijze aantoot dat hij een gegronde vrees tot vervolging aantoot.

4.5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Indië in geen geval een veilige plaats is voor hem en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofdorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het door verzoeker op 14 maart 2018 ingediende verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is omdat hij geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing overwogen dat (i) India bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: koninklijk besluit van 17 december 2017) werd vastgesteld als veilig land van herkomst, dat (ii) het feit dat verzoeker pas meer dan drie jaar na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming, dat (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker weergegeven problemen en dat (iv) verzoeker geen enkel document neerlegde om zijn identiteit aan te tonen en zijn verklaringen te ondersteunen en hiervoor niet eens een poging deed. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

- a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of*
- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of*
- c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of*
- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of*
- e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of*
- f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of*
- g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn teruggedrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen; of*
- h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of*
- i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of*
- j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.*

In het eerste lid, f), bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*

b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie."

Hieruit volgt dat de commissaris-generaal in het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kan beschouwen.

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van het nieuwe artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116*). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* India, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het feit dat verzoeker pas meer dan drie jaar na zijn aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indient en voor deze laattijdigheid geen gegronde reden kan geven een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat volgens UNHCR rekening moet worden gehouden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot het laattijdig indienen van de asielaanvraag en dat hij helemaal niet op de hoogte was van de geijkte procedures om een asielaanvraag in te dienen. Hij kan evenwel niet overtuigen. Zo verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij in Italië geholpen werd door anderen voor het vinden van onderdak en voedsel en dat hij hen ook over zijn problemen vertelde (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 12 april 2018, p. 13), zodat ervan kan worden uitgegaan dat ze hem ook verdere informatie konden geven om zich in orde te stellen met zijn verblijfsdocumenten. Voorts verklaarde verzoeker op het CGVS dat hij in België niet eerder om bescherming vroeg omdat hij niet zeker was over dit land, of dit land hem internationale bescherming zou geven of niet en dat hij hier normaal woonde en er probeerde werk te vinden en dat hij nu wel om bescherming vroeg omdat hij nu in dit land wil leven (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 12 april 2018, p. 13). De commissaris-generaal stelt terecht vast dat deze vaststelling verzoekers nood aan internationale bescherming ernstig ondermijnt. Door thans te betogen dat hij niet op de hoogte was van de geijkte procedures om een asielaanvraag in te dienen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Door pas op 14 maart 2018 – *i.e.* de dag nadat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas – een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen en op dat moment plots te verklaren dat hij in India een probleem heeft met zijn oom, wekt verzoeker de indruk dat aan zijn verklaringen opportunistische overwegingen ten grondslag liggen. De noodzaak om een verzoek om internationale bescherming in te dienen lijkt voor verzoeker eerder gelegen te zijn in het vermijden van een nakende repatriëring, dan in het bekomen van internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden problemen in India.

Voorts verwijst verzoeker niet dienstig naar artikel 10.1 van de Richtlijn 2013/32/EU nu zijn verzoek om internationale bescherming niet wordt afgewezen “*louter*” op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk is gedaan. De laattijdigheid van verzoekers verzoek is immers slechts één van de motieven die aan de grondslag ligt van de weigering van de vluchtelingenstatus.

Zo worden in de bestreden beslissing ook de volgende redenen aangehaald waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker weergegeven problemen met zijn oom in India:

“U verklaart dat uw oom, de broer van uw vader, u wil vermoorden omdat hij uw eigendommen in het bezit wil krijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hij zou 1 à 2 pogingen ondernomen hebben om u te vermoorden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), echter bent u maar in staat om over 1 poging te spreken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Uw oom zou op een avond uw melk vergiftigd hebben. U werd slecht en moest braken. Vervolgens bracht die zelfde oom u naar het ziekenhuis om u te laten behandelen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit is merkwaardig. Indien uw oom u zou willen vermoorden is het niet aannemelijk dat hij u vervolgens zelf naar het ziekenhuis brengt. U verklaart dat hij vriendelijk wou overkomen en u daarom naar het ziekenhuis bracht (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Eveneens is het opvallend dat u vervolgens terug thuis gaat wonen bij uw oom (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), die u net nog had proberen vermoorden. Uw oom heeft vervolgens geen andere pogingen ondernomen en niks anders tegen u gedaan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Mocht uw oom u daadwerkelijk willen uit de wegruimen had hij daar nochtans de tijd en de mogelijkheid toe gehad. U bleef immers nog 3 à 4 maanden in uw huis wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). U kan daarenboven niet precies zeggen wanneer dit incident zich heeft voorgedaan. U denkt dat het waarschijnlijk maart (2014) was, 1 à 2 maanden na het overlijden van uw moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) in januari (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Wanneer er u wordt gevraagd hoe het komt dat u dit niet met zekerheid kan zeggen stelt u dat er zoveel gebeurd is de laatste jaren dat u al die data niet kan onthouden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is hierbij opmerkelijk dat u plots verklaart dat uw moeder overleden is in de maand maart en het incident in april plaats vond (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dit is merkwaardig. Het is niet aannemelijk dat u niet met precisie en zekerheid kan zeggen wanneer uw moeder overleden is en uw oom u probeerde te vergiftigen. Men kan aannemen dat beide gebeurtenissen dergelijke impact op u hebben gehad dat u nog moet weten wanneer deze hebben plaats gevonden. Voor de volledigheid dient er te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader drie maanden voor uw moeder overleed in september 2013 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.7), ook dit strookt niet met uw latere verklaring.

Bijkomend dient er te worden opgemerkt dat u in India nagelaten heeft enige bescherming te zoeken. U ging geen klacht indienen bij de politie. U heeft geen vertrouwen in de politie en diende daarom geen klacht in (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12). Uw problemen zouden bovendien enkele erger worden zo stelt u. Uw oom zou u dan martelen, slaan en harder aanpakken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dit berust op een louter vermoeden, net zoals het feit dat de politie niet naar u zou geluisterd hebben omdat u toen nog minderjarig was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het is opvallend dat u na een aanslag op uw leven geen enkele moeite doet om bescherming te zoeken. U gaat niet naar de politie of enige andere autoriteit (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, 12), zelfs uw tantes brengt u niet op de hoogte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). U brengt slechts uw vriend op de hoogte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 14). Deze houding is merkwaardig. Dit alles maakt het niet aannemelijk dat u in India voor uw oom dient te vrezen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen. Zo herhaalt verzoeker dat hij *“meerdere moordpogingen door zijn nonkel overleefd heeft”*, meent hij dat het feit dat zijn nonkel hem naar het ziekenhuis heeft gebracht hoegenaamd niet bewijst dat zijn nonkel niet de dader van de poging tot doodslag kon geweest zijn en stelt hij dat zijn nonkel zich op deze manier zichzelf buiten verdenking stelde, doch kan hij niet overtuigen. Vooreerst slaagt verzoeker er immers nog steeds niet in om over meer dan één moordpoging te spreken. Bovendien kan ervan worden uitgegaan dat indien verzoekers oom verzoeker daadwerkelijk had willen vermoorden zonder zelf in verdenking te worden gesteld, deze verzoeker pas naar het ziekenhuis zou hebben gebracht wanneer geen hulp meer kon baten en niet wanneer, zoals *in casu* volgens verzoekers verklaringen, verzoeker nog kon worden gered. Dat verzoeker nadien terug bij zijn oom is gaan wonen en dat deze in de periode van 3 à 4 maanden dat verzoeker bij hem verbleef geen andere pogingen heeft ondernomen en niets anders heeft gedaan tegen verzoeker (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 12 april 2018, p. 11) – wat door verzoeker niet wordt betwist –, doet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn oom hem uit de weg wilde ruimen zonder zichzelf verdacht te willen maken verder weinig goed.

Waar verzoeker nog stelt dat hij *“zich zo onveilig (voelde) dat hij het niet aandurfde om naar de politie te gaan, in de veronderstelling dat zij dit zouden doorgeven aan zijn nonkel”*, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn asielrelaas en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat dit op een louter vermoeden berust en dat het opvallend is dat hij na een aanslag op zijn leven geen enkele moeite doet om bescherming te zoeken, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Meer nog, verzoeker ging na de voorgehouden aanslag gewoon terug naar zijn nonkel en achtte het daar blijkbaar veiliger dan op het politiekantoor, of zelfs bij zijn tantes, die hij ook niet op de hoogte bracht.

Ten slotte stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt om zijn identiteit aan te tonen en zijn verklaringen te ondersteunen:

“Als verklaring gaf u aan dat u in India geen identiteitsdocumenten had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). U kan eveneens geen andere documenten voorleggen, nochtans heeft u nog contact met vrienden in India (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Zelfs als u over geen identiteitsdocumenten beschikt, zou u andere bewijsmateriaal moeten kunnen leveren, bijvoorbeeld betreffende uw scholing (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat u hiervoor niet eens een poging deed wijst tevens op uw gebrek aan medewerking. Daarnaast verklaart u dat uw paspoort van u werd afgenomen door de smokkelaar toen u aankwam in Italië (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De smokkelaar zou anders zelf in de problemen komen zo verklaart u (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het dient gezegd dat het merkwaardig is dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen (u zou het wel eenmaal gevraagd hebben), of een volledige kopie te vragen, dit komt weinig overtuigend over. Immers is de paspoort een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. U deed geen enkele poging om een nieuw paspoort aan te vragen bij de ambassade (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit doet het CGVS vermoeden dat u bewust uw paspoort achterhoudt. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat er zich in het administratief dossier informatie bevindt waarop staat dat uw naam S. J. (...) zou zijn en uw paspoort geldig is van 19 november 2015 tot 18 november 2025 (zie documenten buiten de procedure toegevoegd aan het administratief dossier), en niet zoals u verklaart van 2009 tot 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). U ontkent dat deze informatie op u van toepassing is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, 15).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar ze door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in India zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in India actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjab machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal waarbij een verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN